

From: Baruch Taub baruchtaub120@gmail.com
Subject: PEKUDAI 5782
Date: 25 Feb 2022 at 10:55:15 AM
To: Rabbi Taub baruchtaub120@gmail.com

אמת ליעקב שמות פרשת פקודי פרק לח פסוק כא . א

פרק לח

(כא) אלה פקודי המשכן משכן העדות)

פירש"י ז"ל: המשכן משכן שני פעמים רמז למשכן שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהם של ישראל: משכן העדות עדות לישראל שויתר להם הקדוש ברוך הוא על מעשה העגל שהרי השרה שכינתו עליהם עכ"ל. ואין לו ביאור לכאורה, וכי משכון הוא זה החורבן? ואיך הוא? הויתור על העגל

והנ"ל, דבאמת אם הא' ירד מנכסיו רואים אנחנו שהוא מוכר חלק א' מחפציו, שהוא, כעני עתה, אין צריך הוא למותרות, אבל ההכרחיות אינו מוכר אלא ממשכן. והנה כשבאים אנחנו לחשבון הכסף וזהב של נדבת המשכן בשעה שהיו עומדין עדיין במדבר ויודעין הם שיצטרכו עדיין למלחמה של ל"א מלכים, הלוא היה לכל א' לחשוב מי יודע איך תהיה המלחמה העתידה, ואיך נוכל להוציא כסף וזהב לענין שאינו מוכרח כל כך, ואם צריכין אנו למקום של השראת השכינה אפשר לבנות בית של נחשת ומיני חמר שונים אבל אינם יקרים כל כך, אבל מזה רואים אנחנו שהיה בדעתם בנין המשכן הכרחי. ומעתה מבינים אנחנו כי המקדשים לא נחרבו על מנת להבטל אלא כמשכון ניטל מידם, דישראל יודעים כי להסתלק לגמרי מביהמ"ק אי אפשר. וזהו ג"כ הויתור על העגל, דנחזי אנן: הלוא עיקר סיבת חטא העגל היתה מפני שהם ראו מטתו של משה, ומפני גודל הפחד להשאר בלא מנהיג כשהם עומדים במקום ציה וצלמות במדבר הגדול והנורא הזה, לפיכך נכשלו בו, אבל עתה כאשר הביעו גודל בטחונם בד' מעתה אזל ליה.. החטא, ודו"ק

2. שם משמאל שמות פרשת פקודי שנה תרעה .

פקודי וחודש שנת תרע"ה

ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו וגו' ויפרוש את האוהל וגו', הנה משמע שסדר ההקמה הי' תחילה היריעות התחתונות ואח"כ הקרשים כאמרם ז"ל (שבת כ"ח א) משכן קרוי משכן ואין קרשים קרויין משכן, א"כ הא דויקם משה את המשכן פירושו היריעות התחתונות. וכמו שכתוב אח"כ ויפרוש את האוהל שפירש"י יריעות עזים, ואם נאמר דויקם את המשכן הוא כלל שלאחריו פרט, אנה הזכיר היריעות התחתונות אלא ודאי כדאמרן. וכן פירש הספורנו שהוקמו היריעות קודם הקמת הקרשים אם בידי אדם מחזיקים בו ואם על דרך נס כדבריהם ז"ל וכו', עכ"ל. ויש להבין טורח זה או נס זה למה, ומה

תועלת בו, ומדוע לא הוקמו כדרך הבנינים מתחילה הקרשים להיות
נושאים ליריעות ואח"כ היריעות

ונראה דבאשר עיקר הכוונה היתה להשראת השכינה, ומשכן וכליו היו
הנושאים לאור האלקי השופע עליהם, כביכול דוגמת גוף האדם הנושא
את הנשמה, לזה בא הרמז להורות חסדי השי"ת שעשה עם ישראל
שהיו אחר חטא העגל ולא היו עדיין ראויין להשראת השכינה, אלא
שהקדים הקדוש ברוך הוא והשרה שכינתו עליהם בעודם בשפל המצב
כדי שיתעודדו ויתחזקו ויעשו ראויין להיות נושאים לאור האלקי, ולא
יסתפקו במה שהשיגו את תקותם שתשרה שכינה ביניהם, ויבינו
שעדיין לא באו לתכלית הכוונה, וכי עליהם עוד להעשות נושאים לאור
האלקי, כדוגמת היריעות שפרוסות לראשונה טרם שהי' נושאים להם,
:ואח"כ סידר את הנושאים היינו הקרשים

פחד יצחק עמוד מס 77 פורים הוטנר, יצחק בן חיים

מצות אהבת רעים שייכת לסוג המצוות של חובות הלכבות.
„ואהבת לרעך כמוך“. אלא שדוקא היום נסתעפה מחובת הלכבות
הזו חובה של בפועל ממש, משלוח מנות איש לרעהו, מה שלא מצינו
דוגמתו בשאר חיובי זמנים. ביאור הענין, דבשבת דף קל"ח איתא
ברייתא דרשב"י ח"ו שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח

מפי זרעו. אלא מה אני מקיים „לבקש את דבר ד' ולא ימצאו" שלא
ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד. ובא על זה הביאור
ממאור עינינו המהר"ל כי משום שהתורה היא צורת ישראל, ע"כ מכיון
שבגלות ישראל הם מפורדים ומפורדים בין העמים ע"י גזירת השי"ת
שלא יהיו במקום אחד, כך צורתם שהיא התורה לא תמצא במקום
אחד אלא מפורד ומפורד. ולפי דברי המהר"ל הללו, עלינו לתפוס
דברי חז"ל שחניית ישראל אצל הר סיני היתה בלב אחד כאיש אחד
(ויחן ישראל), לא בתור תיאור מעלתם של ישראל בשעת מתן תורה,
אלא שדרגא זו של „ויחן" קשורה היא במתן תורה כשלהבת בגחלת.
דמכיון שהתורה היא צורתן של ישראל ובשעת מתן תורה הרי כל
התורה היתה מכונסת במקום אחד, כמו כן גם לבכם של ישראל היה
צריך להיות מכונס למקום אחד. וענין זה של יחן ישראל מתקיים
הוא גם לדורות בכל שנה ושנה בזמן מתן תורתנו ע"י חובת אסיפת
כל ישראל לראיית פנים כדאמרינן בחגיגה כ"ו דבמועד, הכתוב עשאו
כולן חברים. וכל מה שנמצא בקבלת התורה דהר סיני נמצא ג"כ בגמר
קבלת התורה דפורים, וכשם דקבלת התורה דסיני יש לה דרגא של
ויחן ישראל כמו כן גמר הקבלה דפורים יש לו דרגא זו ע"י ה„וקבל
היהודים" הנאמר בו. וקבל היהודים דפורים הוא המשך ישר מן הויחן
דהר סיני. אלא דמכיון שנתבאר דבמתן תורה המתקיים לדורות ענין
הויחן הוא ע"י אסיפת כל ישראל לראיית פנים, א"כ בפורים דאין
בו עליה לרגל יחסר לדורות קיום דרגא זו של וקבל. לכן בא בכאן
חובה בפועל של אהבת רעים בכדי להפוך את ה„קימו וקבלו" ל„וקבל"
— כאיש אחד בלב אחד. ועדיין אין זה מספיק. דהרי אהבת רעים שתי
בחינות יש לה, לגרום הנאה וקורת רוח לחברו, וגם עצם ההתקרבות
הנפשית וההשתתפות ברוח עם חברו, אם כן, נהי דענין השלוח מנות
מתאים לבחינה הראשונה של אהבת רעים דהיינו גרמת קורת רוח,
אבל אכתי מה נעשה עם בחינה השניה של אהבת רעים? והתשובה
על זה היא, גדולה לגיטה שמקרכת את הלכבות.